

ROMİNA HANIM'IN GÖZYAŞLARI

Şadi Kocabaş

- Kalabalık ailesini tek maaşla geçindirmeye çalışan bir memurun çocuğu için üniversiteyi bitirir bitirmez bir işe girebilmek, ölüm kalım savaşını andıran bir dizi yazılı sözlü sınavı geçmeyi gerektirdiği gibi, bir zorunluluktadır da.

Yirmi katlı, her katında ayrı bir bölümün yer aldığı ve her birinde yirmiyi aşkın çalışanın bulunduğu bu çok uluslu şirkete girmeyi başarıp işe başladığım ilk gün; bölümün Müdür Yardımcısı Romina Boyacı, beni bütün çalışanlarla tek tek tanıştırma inceliğini gösterdi. Ardından vişne rengi bir fularla tamamladığı gri tayyörünün şıklığı içinde, cam duvarlarla kapatılmış odasına çekildi. Kocaman, pırlıl pırlıl bir masa, rahat deri koltuklar ve şık bir konsol... Konsolun üzerindeki çerçevede bir genç kız gülümseyişi... İncecik boyunlu beyaz vazoda, fark edilmemesi imkânsız birkaç taze gül kırmızısı...

Her yeni başlayana yöneltilen tebessümle süslenmiş selamlara aynı içtenlikle karşılık veriyorum. Bu ilk günde elime tutuşturulan dosyalara göz gezdirirken bakışlarım arada bir, yanı başımdaki pencereden dışarı kayıyor. Romina Hanım, yanıma yaklaşip pencereden bakınca ne görüyorsun diye soruyor. İnsanlar, arabalar ve yığın yığın binalarla kuşatılmış telaşlı bir İstanbul gördüğümü söylüyorum. Gülümseyerek yanımdan uzaklaşıyor. İşlere beklediğimden daha çabuk alışıyorum. Öğrendiklerime her gün yeni bir şeyler ekliyorum. Zamana ayak uyduruyorum: Günler nasıl da hızlı geçiyor...

Kimi zaman evinden kendi elleriyle yapıp getirdiği pasta börekleri çalışanlara ikram ederken Romina Hanım'ın yüzüne yerleşen

keyfi görmeli... Buna karşılık müşteri, telefon ve iş yoğunluğunun had-dini aştığı saatlerde ortaya çıkan ufak tefek gerginlikleri yatıştırmak için, upuzun boyuyla uyumlu, bir sandalın küreklerini andıran uzun ve ince kollarını açarak Ermeni aksanıyla kurduğu kararlı, sert, kısa cümlelerin soğukluğunu ve ürkütücülüğünü tanımlamaya uzun bir sessizlik bile yetmeyebilir. Odasından olan biteni, herkesi inceden inceye izliyor; ters giden şeyler olduğunda da hemen uyarıyor. Şu geçen zaman içinde bana henüz bu türden bir uyarıda bulunmadı, bereket versin. Aksine, bir gün odasına çağırıp çabalarımı takdir ettiğini ve böyle devam etmemi beklediğini söyledi.

Eve yorgun döndüğüm bir akşam internette öylesine dolaşırken “Çocuklar, gençler ve yetişkinler için müzik kursları” yazılı ilana iliştirdim gözüm. İlk fırsatta ilanda belirtilen adrese gittim. Hafta sonlarını sıkılmadan geçiririm diye düşündüm. Hem müziğe yatkın olduğumun da farkındaydım. Evde ailem, okulda öğretmenlerim sesimin güzel olduğunu söylerler, zaman zaman benden şarkı isterlerdi. Henüz bir ilkokul öğrencisiyken neden ısrarla “elveda meyhaneci, artık kalamıyorum” şarkısını isterlerdi ve ben nasıl olup da sözlerini unutmadan baştan sona söyleyebiliyordum, şimdi bunu hatırlayıp şaşıyorum.

Sıradan bir iş günü dosyalara gömülmüş çalışırken yanıma yaklaşan Bayan Romina, “Demek piyano kursuna başladın, bu hafta hangi parçaya çalışacaksın, söyle bakalım?” diye sorunca şaşırarak bakışla “Beethoven’dan, Moonlight Sonata” diye cevapladım. Hemen ardından merak içinde sordum: “Siz benim piyano kursuna gittiğimi nereden biliyorsunuz?” Omzuma şefkatle koyduğu elini bir piyanonun başından kalkıyormuşçasına usulca çeken Bayan Romina, Moonlight Sonata’yı mırıldanarak masaların arasından bir kelebek zerafetinde, kıvrıla kıvrıla odasına yürüdü. Hemen ardından, dâhilî hattan arayıp “Piyano kursuna başladığını nereden mi biliyorum? Kurs hocan Alice Hanım kilise korosundan arkadaşım; ondan öğrendim. La la la, la la la laaa...” diyerek telefonu kapattı.

Bir yılı aşkın bir zamanın ardından, -sanırım Romina Hanım’ın, “Üniversite mezunu, yabancı dil biliyor, üstelik çok uyumlu ve çalışkan” diyerek bölümde her fırsatta beni örnek personel diye göstermesinden olsa gerek-kimi arkadaşların diline doladıkları “Müdür yardımcısının prensi. Bu gi-dişle tepemize amir diye oturur” türünden iğneleyici sözlerden ve bu yüz-den beni giderek dışlamalarından rahatsızlık duymaya başlamıştım. Bu konuyu Romina Hanım’a açmak istedim. Odasına gidip kapısında kısa bir süre bekledim. Romina Boyacı, telefondaki konuşması bitince soluk beyaz yüzüne bir canlılık belirtisi katan mavi gri karışımı iri gözlerini bana doğ-

ru yöneltip uzun parmaklarıyla “girebilirsin” işareti yaptı. O deri koltuklardan birine oturdum. Tepeden tırnağa süzüp “Her zamanki gibi çok şıksın” derken konsoldaki fotoğrafa bakmakta olduğumu görünce tebessüm ederek “Üniversiteden mezun olduğum günün anısı. Üzerinden yirmi yıl geçti... ama pek değişmemişim değil mi?” diye sorunca “Affedersiniz, size çok benzeyen bir kızınız var zannettim.” diye cevap verdim. “Nasıl kızım olabilir, ben hiç evlenmedim ki...” diyerek yüzüme şaşkınlıkla baktı. Bu gafımdan da kurtulmuş olmak için, daha fazla uzatmadan meramımı açtım: “İzninizle bir sıkıntımı paylaşmak istiyorum efendim. Bekletip içimde büyütmeğe sızınle paylaşmamın daha doğru olacağını düşündüm.” Birden yanakları kızaran Romina Hanım, masanın üzerindeki kolonya şişesini açıp ellerine, kollarına, yüzüne sürdü. “Önce tereddüt ettimse de umursamaz davranmak yerine, sizin fikrinizi almamın daha doğru olacağı kanısına vardım. Beni anlayacağınızı ümit ediyorum.” diyerek sözlerime devam ettim. Bu cümlemin ardından Romina Hanım, gözlerine ve dudaklarına yayılan tebessümle koltuğuna gömüldü... İşaret parmağını dudaklarına götürüp “sus” dedi. Gözlerini yumdu ve bir elini göğsünün üstüne bastırarak öylece birkaç saniye kaldı... Sonra, derin bir iç çekip “Ben senden farklı mıyım sanıyorsun, bak şu nabzımın atışına?” diye fısıldadı. Dolan gözlerini etrafa belli etmemeye çalışarak kurulayıp yerinden doğruldu, sesine ve üstüne başına çeki düzen vermeye çalıştı. “Aklımdaki o şık, kibar, başarılı adam profiline ne kadar uyduğunu ilk geldiğin günlerde fark etmiştim. Günler geçtikçe bunda yanılmadığımı daha çok anladım. Hep söylemek istedimse de yapamadım.” Ben, onun yüzüne hayretler içinde bakarken Romina Hanım sıkı sıkı tembihlerde bulundu: “Sakin kimseye bir şey belli etme olur mu? Bir şey yokmuş gibi davranalım... Evet, lütfen öyle davranalım, iş yerinde dedikodumuz yapılmazın.”

Şaşkınlık içinde ve kafamı karmakarış eden sorularla odadan çıkıp kendi masama geçtim. Bir süre, hiçbir şeye dokunmadan öylece kalakaldım. Birkaç arkadaş meraklı gözlerle bana baktılar. Pencereye vuran yağmur damlalarına dalıp gitmişken Bayan Romina'nın krem rengi, kuşaklı, uzun pardösüsünü giymiş, aynı renk parlak deriden çantası ve şemsiyesi elinde, ofisteki çalışanlara, “Bugün biraz erken çıkıyorum. Kuaföre uğrayacağım, yarın sabah görüşmek üzere” diyen, daha önce olmadığı kadar coşkulu ve heyecanlı sesini duydum.